

VELKÝ PŘÍBĚH O MALÉM SERIÁLU

ZA OPONOU

Dan Pánek

 PRESS

Za oponou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniel Pánek
Za oponou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VELKÝ PŘÍBĚH
O MALÉM SERIÁLU

ZA OPONOU

Dan Pánek

Obsah

PŘEDMLUVA	8
 KAPITOLA 1	
DRŽÍME SI PALEČKY	12
 KAPITOLA 2	
POKVALTUJEŠ DO P...!	22
 KAPITOLA 3:	
ČAS JSOU PENÍZE	44
 KAPITOLA 4:	
JEDNOHO PSTROUŽKA JSEM ZNAL	50
 KAPITOLA 5:	
UŽ MÁŠ DOCELA PO SEZÓNĚ	86
 KAPITOLA 6:	
NEBUDE TO Z PRDELE	94

KAPITOLA 7:

ŽIVOT (REŽISÉRA) NENÍ POHÁDKA 106

KAPITOLA 8:

TO MUSELO BEJT BÓBO 140

KAPITOLA 9:

VONO UŽ TO MLUVÍ? 148

KAPITOLA 10:

JSEM KALUŽA, NE KALUŽ 154

PŘEDMLUVA

Stojím přímo za kamerou. Je šílené vedro. Nervózně žvýkám. Na hlavě mám naraženou kšiltovku se znakem „Mocných kačerů“, týmu NHL, a v ruce svírám vysílačku. Jsem na place svého příštího filmu, který točím na počest vítězství našich hokejistů v Naganu, stejně jako na počest generace dětí, která tím úspěchem byla ovlivněna. Alespoň tak jsem si představoval, že bude probíhat léto roku 2021. Léto, v jehož dnech právě vznikají tyto řádky. Všichni se nacházíme uprostřed turbulentní doby, která lidem nejen že mění životy, ale samozřejmě i pracovní plány. Můj film byl vlivem okolností odsunut na příští rok a já si tak mohu pouze představovat, jaké to bude ho konečně točit. V pracovním životě se mi tak zjevila propast volného času, která byla naštěstí z velké části zaplněna tím, co právě svíráte v dlaních. Tím, na co máte zrovna upřený zrak.

Od začátku pandemie se v mém životě udála řada změn. Tou nejzásadnější bylo, že jsem zcela opustil natáčecí proces a všechny možné lockdowny trávil za počítačem a psal. Z legrace, a dobře, uznávám, trochu ze zoufalství, jsem sám sebe občas označoval jako spisovatele. O to větší šok byl, když se prostřednictvím mého kamaráda, scénáristy Jakuba Duška ozvalo nakladatelství CPRESS s tím, jestli bych nechtěl vzít čtenáře za oponu seriálu Za oponou. Jestli bych se nechtěl stát tím spisovatelem doopravdy. Ačkoliv mi nabídka vlastně lichotila, pokládal jsem si řadu otázek a zmocňovaly se mě pochybnosti. Ty se týkaly hlavně toho, že od premiéry seriálu Za oponou utečou v době vydání knížky takřka tři roky. Takže jsem si neustále říkal: „Kdo to bude vlastně číst? Koho to bude ještě zajímat? Byl ten seriál opravdu takové dílo, že bych o něm měl dělat knihu?“

Než se ve mně zformovala odpověď, trvalo to. V den, kdy jsem si volal s Evou Mrázkovou z nakladatelství, jsem si ráno po probuzení

uvědomil, jaká pro mne typická náhoda se mi vlastně staví do cesty. Kniha. Nečekaná příležitost. Abyste mě chápali. Seriál Za oponou pro mne byla v podstatě úplně stejně nečekaná příležitost, jež se vyklubala někde tam venku ve světě. V hlavách druhých. Já do toho pomyslného vlaku jen střemhlav naskočil. To, že vůbec točím, že pracuji v branži, kde se vyrábí příběhy prostřednictvím pohyblivých obrázků, o čemž jsem snil od doby, kdy jsem viděl v kině poprvé Jurský Park, byla také souhra podobných náhod a okolností. Někdo to nazývá osud. Nechám pojmenování situace, ve které jsem se díky paní Mrázkové a CPRESS znovu ocitl, na vás, ale jedno bylo tehdy jasné. Sice jsem knihu nikdy nepsal, ale byl by hřích to teď nezkusit. A tak jsem na nabídku, po odstranění všech pochybností, s radostí kývnul.

Rozhodl jsem se tedy napsat knihu, která vás zavede do zákulisí příprav seriálu, jenž neměl od začátku na růžích ustláno. Stejně jako bylo na pokraji zhroucení seriálové divadlo Blancharde, byl mnohokrát na pokraji zhroucení i samotný seriál, nebo já osobně. Nebude to kniha, ve které budu všechny tvůrce a spolupracovníky jen plácát po zádech a říkat, jak bylo všechno perfektní. Jak jsme byli dobří. Ne, ne. To bych někdy dost lhal. Naopak bych vás rád prostřednictvím následujících stránek vzal do malé války, kterou jsem musel vést, aby dílo spatřilo světlo světa. Budu zcela upřímný, otevřený. Zároveň musím upozornit na to, že dílčí situace předkládám jako autor, svým úhlem pohledu. Je mi jasné, že skutečné žijící osoby, o kterých se několikrát zmiňuji, budou mít na řadu věci v knize velmi pravděpodobně zcela jiný pohled, ale to se nedá nic dělat. Kdybych někomu přeci jen „šlápl na kuří oko“, tak se dopředu omlouvám. Snažím se být na následujících stránkách maximálně autentický, jak s ohledem na minulost, tak na přítomnost. Jen tak podle mě může podobná kniha obstát.

Největší boj z té zmíněné pomyslné malé války jsem ale sváděl ve skutečnosti sám se sebou. Mnohokrát jsem během tvorby tohoto seriálu měl

pocit, že chodím po minovém poli. Pokud bych to měl přiblížit méně militantní formou, tak byl seriál Za oponou moje pokerová hra, kde se však hraje jen a jen stylem all in. Mým cílem je vás, drazí čtenáři, vzít přímo do centra dění a ukázat, co tvorba „takového malého internetového seriálu“ z pozice mladého, a ještě nezkušeného režiséra obnáší.

Co všechno se mi u toho odehrávalo v hlavě a v životě. A možná inspirovat k neúnavnosti.

Doufám, že si následující kapitoly užijete a představíte si při jejich čtení, že se mnou sedíte u piva, ve své oblíbené hospůdce a já vám, s podporou několika vážených hostů z řad herců a členů štábu, všechno kousíček po kousíčku vyprávím. Protože to je přesně tak, jak jsem si to představoval já.

Vítejte Za oponou.

KAPITOLA 1

DRŽÍME SI PALEČKY

Bylo jaro roku 2016. Ten moment si pamatuji naprosto přesně. Sedím ve své oblíbené hospodě „U Pštroša“ ve Vršovicích. Loupu do sebe malé plzeňské a čekám na svíčkovou s pěti. Vedle mě sedí střihač Vasilis Skalenakis. Zrovna spolu dokončujeme můj první film o sériových vraždách pražských taxikářů a máme obědovou pauzu. Najednou mi začne na stole vibrovat telefon. Volá mi herečka Simona Prasková. Nechce se mi to zvedat. Každý telefonát s ní mne vyčerpává, protože z každé věty cítím jakýsi skrytý vzkaz: „Jsem dobrá herečka, dej mi roli.“ Svíčková na stole ještě není, tak se zhluboka nadechnu a dám telefon k uchu. A Simona okamžitě spustí. „Danečku, sedím zrovna s jednou producentkou a hrozně by Tě chtěla poznat. Možná by pro Tebe měla i práci.“ Aha, dobře. Po rychlé sérii mých otázek jsem se dozvěděl, že jde o producentku, která vlastně zatím producentkou není, ale přála by si jí být. Jmenuje se Iva Kubišová a má se svým manželem stavební firmu. Neznal jsem ji, ale je pravda, že já v té době neznal hodně lidí (myšleno důležitých lidí) od „fochu“. Tíše se ošívám, dokončuji přece svůj PRVNÍ FILM. Film do kin. Já přece už chci pracovat jen se zavedenými producenty, se zkušenými. Abych vedle nich rostl. Ano, tak naivní jsem tenkrát skutečně byl. Simoně jsem každopádně nakonec kývnul na schůzku v jedné z pizzerií na Andělu, následující pátek. Rozhodl jsem se tak čistě z toho důvodu, že zkrátka „nikdy nevíte“...

V onen pátek na sebe obléknu tehdy svou jedinou košili s koníkem ve znaku, abych vypadal jakože úspěšně, a jedu metrem na Anděl. Hned naproti výstupu z metra je pizzeria, kde už na mne čeká Simona s úsměvem od ucha k uchu a neznámá, drobná paní, s výraznými brýlemi a nakroucenými blondatými vlasy. „Iva Kubišová, dobrý den.“ „Dan Pánek, těší mě.“ K obědu jsme si dali každý

14.3V

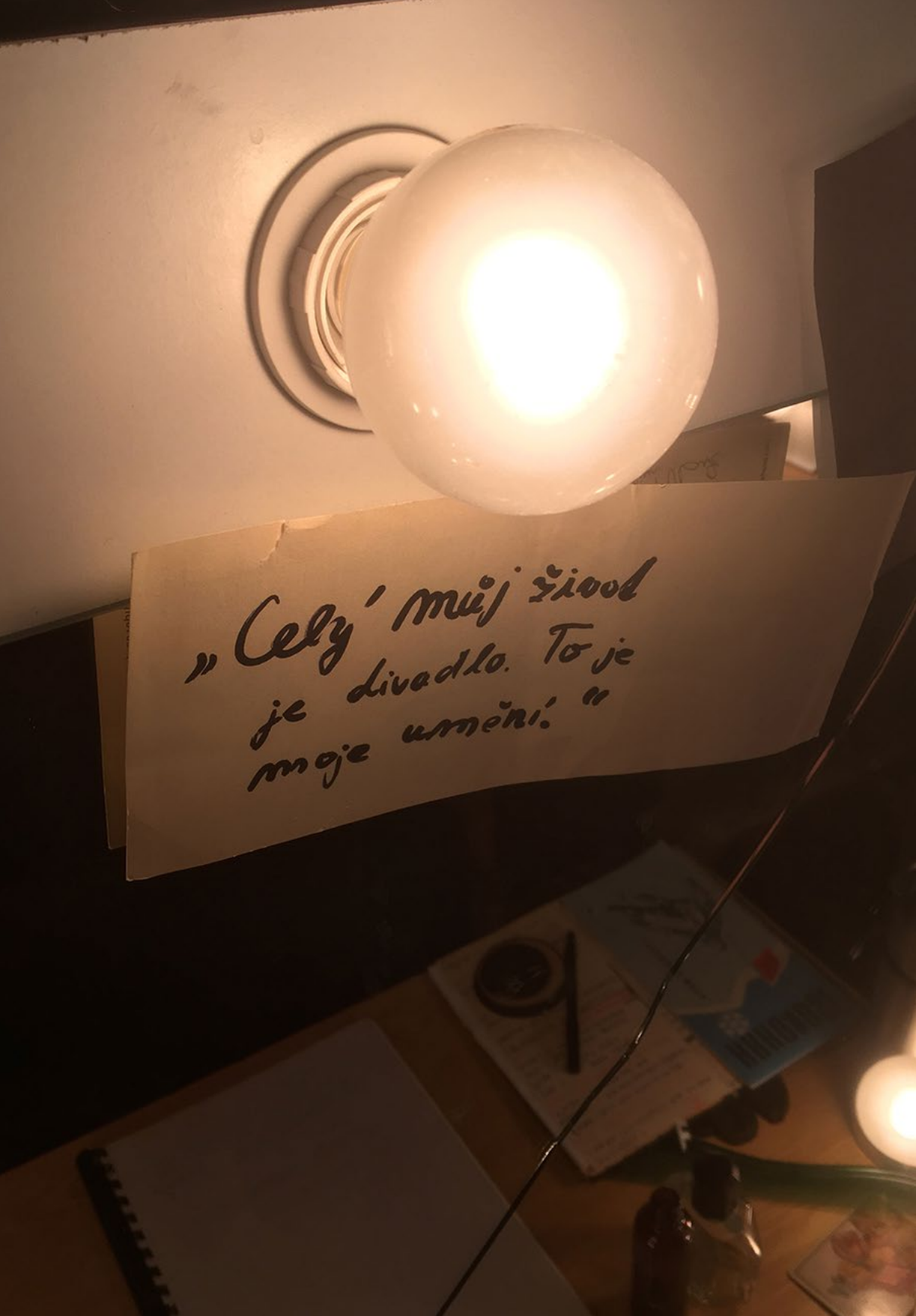
A004 C009 ●REC

CARD

0:28 h

pizzu z meníčka a rozebírali jsme moji historii s herečkou Simonou Praskovou. Jak jsme na sebe narazili, na čem spolu dělali. Je pravda, že teď, když píšu tyto řádky, uvědomuji si, jak zásadní měla Simona Prasková vliv na začátek mé kariéry, ať už je můj vztah k ní nyní jakýkoliv. Seznámila mne i s producentkou mého prvního filmu. Myslím, že vděk byl v danou chvíli ten hlavní důvod, proč jsem seděl na židli a poslouchal paní Kubišovou vyprávět o jejích zkušenostech s uměním a proč se chce stát producentkou. V podstatě těži z řady přátelství s některými i velice známými herci a chce před nimi vypadat lákavě, zajímavě na večírcích, které vytrvale obráží, a má za sebou kapitál. Nebylo mi jasné, o jak velký kapitál šlo, ale co mi bylo jasné hned, byl fakt, že chce patřit do uměleckého světa, kde se to jen hemží falešným pozlátkem. Zdálo se mi, že po něm v tu dobu toužila snad více, než já. Nuže, přednesla mi svůj návrh, na který jsem už netrpělivě čekal. Společný známý Simony a Ivy z internetové televize Stream dámám na jednom z těch večírků řekl, že Seznam a internetová televize Stream hledají náměty na nové internetové seriály. To pro mne nebyla až taková novinka. Tehdy, v roce 2015, byl boom internetových seriálů, který odstartoval právě Stream a na tomto poli dominoval. Určitě si vzpomenete na seriály Semestr, Kancelář Blaník, Autobazar Monte Karlo... Důvodem k mému odchodu z této schůzky se spokojeným úsměvem, byla informace, že ten jejich známý je údajně vysoce postavený ve vedení Streamu a že protlačí případný námět na komediální seriál, který jim dodáme. Dopiji malou kávu a platím. S Ivou a Simonou jsme si plácli na to, že připravím námět pro internetový seriál a scénář pilotního dílu o patnácti stránkách. A ano. Mám vymyslet roli i pro Simonu. Takřka hned po odchodu z restaurace jsem měl v hlavě nápad. Zároveň jsem věděl, že na psaní komediálního seriálu si zatím sám rozhodně netroufnu. Ale věděl jsem přesně na koho se obrátit a komu svůj prvotní nápad zkusit nastínit.

Jakub Dušek je zhruba o pět let starší, má vystudovanou režii a scénaristiku v Písku, ale v současnosti se žíví převážně jako kreslíř komiksů.

A glowing light bulb is mounted on a wall. Below it, a piece of paper is pinned with handwritten text in Czech. The scene is dimly lit, with the light from the bulb illuminating the wall and the paper. In the background, a desk with various items like a notebook, a pen, and a small bottle is visible, along with another light source on the right.

„Celý můj život
je divadlo. To je
moje umění.“

A od mala byl mým vzorem. Nejprve jako kreslíř, později jako filmař. Naši rodiče se přátelí a já mu tak od svých útlých let mohl koukat tak trochu přes rameno. Fascinovaly mě jeho propracované komiksy a jako malý jsem se je zkoušel napodobovat. Zjistil jsem ale, že přiblížit se, byť jen vzdáleně tomu, co už tehdy dokázal Kuba, je prakticky nemožné, protože mi chyběl skill a také trpělivost. Kuba si vymýšlel i vlastní scénáře, vše měl dokonale vymalované. Dokonce i jeho vlastní rodiče se jeho komiksy chlubil. U mne to bylo diametrálně odlišné. Já byl ve svých zhruba deseti letech omámen všemi možnými popkulturními značkami, takže jsem kreslil komiks zasvěcený Godzille, Robocopovi, některým videohram (Laře Croft), ale nikdy jsem nic nedotáhl do konce. Vždy jsem si propiskou rozkreslil stránky, okénka s postavami, dialogy a hnal jsem se ve vyprávění svých smyšlených příběhů rychle vpřed. S pracným vymalováváním jsem si nelámal hlavu, takže mé komiksy ve školních sešitech zdaleka nedosahovaly kvalit těch Kubových. Jako by mne více lákalo tvořit a vyprávět situace, než se zabývat barvičkami. Má kreslicí éra skončila asi za rok, nicméně v těchto pokusech, byly nevědomky položeny základy mého budoucího povolání.

O 17 let později mám s Kubou sraz v hospodě Branická Formanka ve Vodičkově ulici. Už z dřívějška jsem měl nastudované Kubovy studentské filmy, které se ve většině vyznačovaly obhroublým, santusáckým humorem (který mě prostě baví) a většinou se odehrávaly někde na dědině, v zapadlé hospodě, kdy hospoda jako taková, byla středobodem životů mnoha různých, obskurních postav. Přesně tento směr jsem cítil jako potřebný. Důležitý pro mne a námět, který jsem si na schůzku v hlavě nesl, byl i fakt, že Kuba pochází, narodil ode mne, z umělecké rodiny. Jeho mamka je vrchní švadlena v jednom nejmenovaném, velkém, pražském divadle a táta je významný mág v oblasti zvukových ruchů. To vše dohromady mi přišlo vhod, jelikož jsem plánoval Kubovi předestřít svůj námět k seriálu, o jednom naprosto zoufalém, fiktivním divadle, které je na pokraji úplné zkázy a jediný, kdo ho může zachránit, je nový ředitel s lehce svérázným přístupem. A jediný, kdo může zachránit mě, je